

НОЩЪ ВЪ ГОРАТА.

Когато стигнахме гората, почна да се мръква. А имахме още единъ часъ до ханчетата, кждето отивахме. Марко, старото магаре, се замисли като философъ. Голѣма месечина вървѣше надъ клонитѣ и ни свѣтѣше по пжтя. Гората се смѣлча. Нѣмаше ни птица, ни вѣтъръ. Азъ и братчето ми приказвахме тихо, защото спѣше гората.

— Да минемъ направо, — каза братчето ми.

— Ще се забъркаме...

— Нѣма нищо страшно, — добави тѣй, както говорѣше баща ни.

И погледна тъмната гора.

Гората спѣше. Птицитѣ спѣха. Вѣтърътъ спѣше.

— Нѣма мароци, — пакъ каза братъ ми и се усмихна нарочно. Азъ се съгласихъ. Тѣй по-скоро щѣхме да стигнемъ ханчето. Братъ ми задържа юлара на магарето по стрѣмната пжтека. Марко се дърпаше назадъ. Горкиятъ, той е знаелъ, че сме сгрѣшили пжтя.

— Хайде, Марко, засрами се! Дванадесетгодишенъ си, по-старъ си отъ насъ, — извика братъ ми и го удари съ тънката пржчка. Марко изпъшка обиденъ и тръгна. Ако знаеше да говори, щѣше да ни каже:

„Това не е пжтътъ за ханчетата, това е дърварскиятъ пжтъ“.

*

Изкачихме се на височината. Вървѣхме, вървѣхме, стори ни се, че вървимъ цѣла нощъ. Най-сетне пжтеката почна да се губи. Гората ставаше по-гжста,